

SUSCRIPCIÓ
Barcelona. Una pesseta al mes
Espanya. 4'50 pessetes al trimestre
Extranjer. 9'00 M.
Pagant per anys, una pesseta de rebueta

EL POBLE CATALÀ

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CARRER DE SANT PAU, 8, PRINCIPAL
IMPRESA
CARRER DE FORTUNY, NÚM. 2 TERS.
TELÈFONS
REDACCIÓ, 723 - IMPRESA, 2.295

ANY X.-NÚM. 2.896

BARCELONA, DIJOUS 13 DE FEBRER DE 1913

UN NÚMERO, 5 CÈNTIMS

D. Josepa Alomar i Font de Casagrán
HA MORT
havent rebut els Sants Sacraments i la Benedicció Apostòlica
(E. P. D.)

Son espòs, fills, germà, pare, germans polítics, oncles, cosins i demés parents, al participar als seus amics y coneguts tant sensible pèrdua, els preguen encomanin a Deu l'ànima de la finada i se servixin assistir a la casa mortuòria Balmes, 32, avui dijous a dos quarts d'onze, pera acompanyar el cadavre a l'iglesia parroquial y d'allí a sa darrera estada, Cementiri Antic

No's convida partien'arment

EL SIGLO

GRAN MAGATZEMS

ACTUALMENT
Gran Exposició i venda
DE
GENRES
BLANCS

Extraordinàries ocasions en
Roba blanca feta, per a senyora i
nenes, Llençols, Manteleries, Ti-
res brodades, Puntilles, Madapo-
lans, Bruses, Matinés, Bates, Da-
vantals, Mocadors, Camises, Colls,
Punys, Estors, Visillos, Coixine-
res, etcètera, etcètera

Preus considerablement reduïts durant els dies d'Exposició

Dr. CAMPS Vies urinàries (bufeta, pròstata, etc.) Ronda Universitat, 14, principal. De 8 a 5.

Volvorejant pels llibres

La mania del llibre és una forma de la varietat humana, avui més que mai; i les causes responen a la preponderància de l'esperit mitjà, o del mig esperit, que's creu apellat a una missió superior, xò és, d'haver la gloria pel sol fet de dir lo que li passi per la ment. Poieser an això ens dugui la cultura popular. Car el llibre, entre les petimetres de la literatura o de la ciència, no és una cosa sacra: és un pretexte per a l'exhibició de l'ur personalitat, que no té altre fonament ni millor que'l de la suficiència, defecte col·lectiu de certs pobles del migdia. Un llibre, un seriós llibre exigeix una deu pura de reflexió i molt sacrifici pel que l'escriu, car ha d'immolar-se en ell — i immolar-hi plaers, interessos, vanes, fins amor, que tot és bu — si vol que'l seu fi de llum se compleixi, sense engany. Sobre tot, contrariant la deriva espiritual del temps, i com a reacció contra'l romanticisme pessimista, cal fer desaparèixer d'un tret la personalitat d'un, per a que'l llibre sia més llibre, vibrant i fort, com una construcció d'arquitecte, i aixís talment. Per això ens admira ara la realització d'una obra aital com l'«Historia dels moviments nacionals», de l'A. Rovira i Virgili, en la nostra ben amada terra, per això que aquesta obra cerca el seu fi en ella mateixa, en la seva idea, no en una convergència, ambició de personal gloria, car aquesta gloria, en tot cas, s'involucra en la llibertat de Catalunya i aspira al dret de les nacions. L'autor el té per imprescindible, aquest dret, sense, però, parlar-ne tant com aquest acció prologuista, sociològic pèscent, que és en Pere Corominas, sempre amant de les sòlides armatures del discórrer amb mètode. En Rovira i Virgili segueix per aquesta altra via que's concreta als fets amb disciplina, i amb disciplina aital que aquí

siblement sostenir que ella fou vençuda per l'esforç imperialista d'una cultura? Seria tal volta la cultura dels barbes? Seria tal volta la cultura dels cristians, que no eren sinó uns barbes tant mateix, del moment que l'esperit modern tant s'esforça en reconstruir lo que ells van destruir? Però, deixant de banda la pura materia erudita, trobem que en Rovira i Virgili ens exposa de mà mostra el cas palpitant de Finlàndia, nacionalitat qual intensa cultura ha estat inepte per a oposar-se a la tirania de Rússia. De què li ha valgut la seva ciencia i el seu enteniment? No s'ha conduït amb la mateixa ignorància i amb la mateixa ignorància que aqueixos ultra-intelectuals que's senten desarmats davant dels més senzills esforços de l'acció? Els pobles, avui com avui, lluiten sols pel predominí econòmic i polític, car l'un en l'altre se sosté, no per la cultura. I, sense emmascarar en les biblioteques de dret internacional, una ullada sobre's fets vius de cada dia ens mostra com la manipulació dels diplomàtics arranja la vida dels pobles tant al seu gust, quan no és, o quan no surt, la llei del més fort per medi dels exercicis a fer de les seves, en aquest sentit. Els conceptes, les fórmules, els antecedents i els tractats són lletra morta per a l'humana ambició. Els més volpells són els que triomfen i els més forts. Però, tot i no maldant de la propaganda per la cultura, especialment en la nostra terra que no ha ascendit tant per eixa cultura com certs intel·lectuals incautes se pensen, i molta, a fe, encara en necessita, crec que convé als catalans devenir forts i volpells per a heure l'anhelada autonomia, la reconeixença de la nostra santa nacionalitat. Com? Per medi de l'educació del caràcter i de la seva preparació per a la lluita, per a la moderna lluita, al profit de la qual han de posar-se tots els elements de cultura, no com a principals, no com a fins, sinó com a eventual auxili i instrument de quel caràcter s'hagi de valer. Cap problema és més gran per a la psicologia, i fins per a l'humanitat, que aqueixa transformació del caràcter en pro del seu millorament i de la seva major fortalesa.

Lloable, en sentit d'instrument de forta cultura, és el llibre den Rovira i Virgili, «Historia dels moviments nacionals», que tantes pàgines alionades té, i jo'n saludo l'aparició amb gaudi.

J. PEREZ-JORBA

La frívola gazetilla

Les injustícies del món

Els homes són uns desagraïts. No més es recorden del bé que'ls fan altres homes, quan el moment els diu aquest bé. Veieu si no és una injustícia lo que amb la erodas s'està fent. La roda és, sens dubte, un dels instruments sobre'l qual descansa tota la civilització de la societat moderna. Així ho diem, molt seriament. I per a que se'n convenci tot hom vagin unes quantes noves sobre la roda, a la qual volem tornar tota la gloria, gloria que no morirà mai.

Les notícies de la roda ens venen de molt lluny, dels primers temps dels egipcis, potser encara de més lluny. Dels egipcis, conduït carrocs d'aurades, s'extengué a altres països; Babilònia l'empleà en els carros de guerra i cap a fins parla Homer de que'ls troians marxaren en carros a la batalla. Els romans usaren les carrocses i Alexandre, al retornar triomfador de l'Índia, montava una carroça tirada per vint cavalls, seguint lo l'exèrcit en milers de vefolcs.

Els senyors feudals, gent de guerra, arreuconen les carrocses.

El carruatge cobert apareix durant el segle XV, però estigué restringit fins que l'emperador Frederic visità Frankfurt, en 1474.

Diana de Poitiers, Lluís XIV i altres personalitats dels temps dels idilis i minúes, contribuïren a popularitzar els vefolcs amb rodes.

Que més podem dir? Si la roda és en el temps modern, l'ànima de les indústries, de tota la moderna vida de treball.

Tants poetes que en el món hi ha i cap ha cantat a la roda! És de justícia que aquest cant s'escriu i que això ho fassi un gran poeta.

No's mereix altra cosa aquest instrument que ha conduït a totes les generacions de l'un costat a l'altre del planeta Terra.

ECOS

ELS NOUCENTISTES acaben de sofrir una derrota. La victòria ha estat obtinguda per aquest Melistófil lúric que s'anomena, divertidament per a nosaltres Sognamiglio Caramba.

Els noucentistes tenen fe en la Norma. En aquests dies, la norma era la quaresma, abstencionista i austera, que'l senyor Caramba, amb la pensada del debut de la seva companyia, acaba de trencar. La pensada ha venut a la Norma, el sentimentalisme voluptuós dels walsos de Strauss i Lehar, a la rígida Llei religiosa. Però tal volta la derrota noucentista, no ho sigui més que aparentment, ja que'l cavaller Caramba, prou com que les seves obres tinguin un caire bíblic, com aquesta «Eva», don Lehar, que ens recorda'l pecat original i la nostra redempció, pel drama de la qual els creients patixen abstinència i resen fervorosament. La pensada la aixís acalament a la Norma i el senyor Sognamiglio Caramba al noucentisme. Qui's, qui's si encara anirà a Sitges a donar una representació...

Malgrat les acusacions que de tant en tant reb el redactor d'aquests «Ecos» per les seves veleïtats noucentistes, ha de confessar la seva complacència pels festivals pagans del esgones Caramba, ja que segons els periódics de les famílies acomodades, l'abonament que era migrat per motius religiosos, anà creixent, conforme s'extenia per la ciutat el dolç ressó de la música vienesa.

No tenen la culpa's violins d'aquesta violació dels preceptes eclesiàstics per part de les nostres distingides famílies. L'iglesia té l'orgue per a fer reïxer i sostenir la fe; el món, el diòmit i la carn, poseïxen els violins. Quantes ànimes ha guanyat el cel amb l'orgue i quantes s'han perdut pels violins i violoncel's! Prou que ho saben aixó certs comedians, confiant als instruments de corda l'exceució dels eroïsmes sentimentals en obres com «La Princesa Bebé», «Zazà», en les quals l'esperit i la materia no hi viuen en santa calma. I prou que ho saben també un pròcer amic nostre, que durant les seves «soïres», per a que'ls seus convidats s'embarquessin cap a Cliecia, confiava més en els violins que en el Pommery i les vides atrofiques.

«Pulvis eris...». Sí, sí; l'iglesia te rao, però per lo mateix que som fràgil argila, per sobre del «Miteres» eclesiàstic, els arcs dels violins del esgones Caramba rimen en els nívris barcelonins, un vals de templançes.

—C—

EN LA sala de la Filarmònica de Berlín, i amb l'orquestra de la famosa societat coneguda i recordada amb goig pel nostre públic, tingué lloc diàlums el concert, el programa del qual, estava compost exclusivament per obres del mestre Lamotte, que foren executades baix la seva direcció.

Segons telegrames rebuts ahir, l'èxit que obtingué l'eminent compositor fou unànim i sorollós. Entre'ls concorrents al concert, hi figuraven els mestres i compositors de més valia de Berlín, que felicitarren entusiàment al compositor.

L'èxit més gran l'obtingué el poema simfònic per a solos, obres i orquestra «La nit de Nubla». En el programa hi figuraven ademés, entre altres obres el «Poema romàntic» i la «Suite hispànica».

Felicitad coralment al mestre Lamotte per son triomf en llunyanes terres i davant de les més altes autoritats del món musical.

—C—

EN UNA revisa financera trobem l'ingrés obtingut per la Companyia de Tramvies de Barcelona. Aquest ha estat de pessetes 10.278.145, contra 9.534.279 recaudades l'any anterior. Hi ha hagut, per lo tant, un augment de 743.866 pessetes a favor de 1912.

Suposem que davant de noves tant falagueres, els partidaris de l'aplaçament de la reversió dels tramvies, hi pendran nota, per a reformar la seva opinió de que la reversió resultaria un mal negoci per al municipi.

—C—

FA POC dies donarem la nova de que un comunitat de monjes, havia adquirit una luxosa casa de la rambla de Catalunya, valorada en més d'un milió de pessetes. Una altra comunitat, també de monjes, està en tractes per a comprar un palau de la dreta de l'Ensenyat, ont una famosa artista lírica tingué la seva vil·la.

Un dia d'aquests confiem en que será l'encada dels solars que ocupa la Casa del Poble, per a esser colocada la primera pedra d'un convent de blanques monjes de Santa Clara.

Articles del Doctor Martí i Julià

De Cabrera de Mataró:
M. Planas i Cuquet.
De Bellver de Cerdanya:
Rcaird Sicre.
De Linyola:
Delfi Ortiz.
De Capdellà:
Wifred Pujol.
De Premià de Mar:
Associació Catalanista i Josep Alsina.
De Girona:
Pere Solà, Francisco Anguet, Joan Capella, Miquel de Palol, Laureà Dalmat, Pla, Francisco de P. Collell, Francisco Ribas, Centre Catalanista de Girona i sa Comarca, Joan B. Torroella i Francisco Guarnonner.
De Terrassa:
N. Sellés, Joaquim Ribas, Miquel Galí i Figueres i Isidre Riera.

Dr. Serrallach Vies urinàries 22 a 3 y 6 a 7, Peia, 40. Consulta econòmica, de 7 a 9 Jovellanos, n.º 9.

Revista estrangera

Entre quatre grans potencies

Les ja famoses declaracions de l'almirall von Tirpitz sobre la possible avençança anglo-alemanya per a la limitació dels armaments navals, ha sigut rebuda amb reserva per la premsa francesa, que no hi dedica gaires comentaris.

Pot deduir-se, però, de l'actitut dels diaris francesos, que la possibilitat de l'avençança entre'l Regne Unit i l'imperi germànic no's plaia massa. Es que temen que un futur acostament anglo-alemany afuixi els llaços de l'entente cordiale i modifiqui la situació dels agrupaments de potencies?

Es de creure que aquesta temença existeix poc o molt. Però no ens sembla pas el motiu principal de l'actitut que manifesta la premsa de la veïna República. Més aviat trobariem aquell motiu en una qüestió d'orde militar.

En efecte: si per un acord entre Londres i Berlín se deturés l'acreixement enorme de les flotes, l'Alemanya podria dedicar major atenció i majors recursos al seu exèrcit de terra. I així com la política naval germànica afecta principalment l'Anglaterra, la política militar terrestre de l'imperi afecta principalment la França. Si l'Alemanya fomenta menys la flota, fomentará més l'exèrcit. A menys navilis, més batallons, més esquadrons i més bateries. Aquesta és, sens dubte, la causa de la preocupació que han produït a França les declaracions del ministre de Marina alemany.

No obstant, examinant desde més a l'umt el problema, s'arriba a interessants i transcendents conclusions respecte al present i a l'esdevenidor de les relacions anglo-germàniques. M. Jean Jaurès, en un article epígrafat «Les raons angleses», diu que l'Anglaterra se sent avui decadent a un acostament a l'Alemanya per les causes següents:

«En primer lloc, s'adona cada vegada més que hi ha lloc, en el mercat del món, per a l'Anglaterra i per a l'Alemanya. D'alguns anys ençà, malgrat la concurrencia alemanya, la potencia de l'industria anglesa s'afirma amb esclat incomparable. L'anyada de 1912 ha estat un «record», i heusaquí que'ls resultats coneguts del mes de janer de 1913, per al comerç exterior, acusen encara un nou progrés».

«En segon lloc, els demòcrates radicals anglesos comprenen que no podran desentollar la política social i conservar el concurs — molt condicional, però molt necessari — del «Labour Party», si estan condemnats a llençar a l'abim cada vegada més pregon de les despeses militars i navals, els milions de lliures esterlines que tenen necessitat per a les grans reformes interiors.

«En fi, els anglesos més clarividents, reconeixen que l'Anglaterra, per un estat de tensió crònica i de desconfiança permanent respecte l'Alemanya, se posa en certa faiso sota la dependencia de la política russa. La democràcia anglesa ja se havia inquietat de les pretensions i de les operacions de la Rússia, a Persia i a l'Índia. La crisi balcànica ha agravat el malestar. El fracàs de la conferència de Londres i de les negociacions de pau és molt mortificant per a sir Edward Grey. — I un hom se dona compte perfectament que les maniobres de la Rússia, formulant o encoratjant l'intransigència dels aliats, ha contribuït en gran part al fracàs».

En les precedents consideracions hi ha una innegable part de veritat. Però la qüestió és tant complexa, que tota profecia es fa excessivament exposada. Ara, la primera cosa que cal veure és si s'arriba o no a l'avençança naval.

A. R. i M.

Lo de l's Notaries

Els estudiant's de Dret

Ha sigut enviada als estudiant's que cursen el doctorat a Madrid l'exposició que publicarem fa pocs dies, per a que juntament amb els diputats que's trobin en aquella ciutat, en fassin entrega al president del Consell de ministres.

A l'Universitat l'unanimitat és perfecta a favor de la descentralització de les oposicions, havent-hi partidaris de procedir radicalment en aquesta qüestió, després dels molts esforços fets i de la conducta del Govern. La majoria dels escolars de les altres Facultats i Escoles especials, com a catalans i com a companys, mostren també les seves simpaties i adhesió a les justes demandes dels estudiant's de Dret que són les de tot Catalunya.

Telegrama de la Diputació

El president de la Diputació provincial de Barcelona ha dirigit al president del Consell el següent telegrama:

«Esta corporación provincial ha acordado por unanimidad reiterar a V. E. su criterio, ya en otra ocasión expresado, contrario a la centralización de las oposiciones a Notarías, pues semejante centralización podría favorecer las pretensiones de algunos aspirantes, pero constituir un peligro para el derecho civil de Cataluña y podría por lo mismo, en las regiones de derecho especial, perturbar el servicio de la fe pública, que como todos los del Estado, más que la comodidad de los aspirantes a funcionario, debe proponerse ante todo y sobre todo el mejor servicio de los ciudadanos. — E. Prat de la Riba».

QUI TINGUI TOS

que prengui l'antiga y acreditada pasta pectoral, balsàmica, expectorant, demulcent y calmant de la Tosa. Antiga preparació del Dr. Andreu. Fórmula publicada. Demanis a les farmàcies.

Banquet an en Rovira i Virgili

Va creixent el nombre d'inscrits al banquet ofert al nostre estimat amic Rovira i Virgili. Per la quantitat i la qualitat de les persones que han promès concore-hi, serà, com no podia menys, una esplèndida manifestació de simpatia al nostre company i una gran demostració nacionalista.

De fora Barcelona hi haurà delegats representant nuclis de patriotes entusiastes, que volen tributar aquest homenatge al meritiíssim escriptor. D'ont serà més nombrosa aquesta delegació serà de Tarragona, d'ont en Rovira i Virgili n'és fill. Dels periòdics «Catalunya Nova» i «Tarragona Federal», així com de l'Unió Democràtica Nacionalista, vindran comissions. També assistirán al banquet els nostres amics senyors Oliva, regidor d'aquell Municipi; Cavallé, vis-president de la Diputació tarragonina, i Batalla, ex-candidat en les darreres eleccions municipals que resideix ara a Tarragona. Igualment pendrán seient a la taula parada en honor den Rovira i Virgili, delegats de «Bages Ciutat», diari de Manresa, «D'ari de Sabadell» i sociats d'aquestes i altres poblacions catalanes.

S'han adherit ademés a l'acte, excusant-se d'assistir-hi per motius de recent dol, els senyors Antoni Sunol i Frederic Rahola.

Recordem que fins aquest mig dia poden adquirir-se tickets al preu de 5 pessetes en els llocs següents:

C. N. R., Peia, 42, principal; Llibreria «l'Avenç», Rambla de Catalunya, 24; Llibreria López, Rambla del Centre, 20; Redacció de «Renacimiento», Caçdor, 4; «La Azucarera», Rambla de les Flors, 30, i en la Redacció del nostre diari.

Es convenient que no's fassin inscripcions més enllà d'aquesta hora; però per si algú no hagués pogut inscriure's abans, en el mateix Restaurant Rñh, que és ont tindrà lloc el banquet, se vendrán tickets fins unes hores abans de començar l'acte.

Ahir i avui

L'Orfeó Català honorà en la nit d'ahir la memoria del que fou president del mateix, el malhaurat en Joan Millet i Pagès, dedicant-li una vetllada necrològica, en la que's posà de relleu l'entusiasme, l'ardit patriotisme que inspirà an aquell, per a l'espandiment de l'obra cultural i patriòtica que portava a cap nostra entitat coral.

Arreu, arreu anava l'Orfeó a donar a conèixer la taca sentida, reflexant llurs individus aquell intens sentiment que passant l'ànima frívola, exaltada d'amor patriòtic, avassallava les multituds, deixant fonda la lleve de la santa intransigència.

Ferm, indomable, tenia en Joan Millet tota la seva vida ideal posada en l'Orfeó, qui amb ses cançons devia anar engroixint l'estol de deslliuradors de la nostra Catalunya.

El temps de la seva presidència fou ple d'emoció per a la nostra entitat coral. En aquell temps l'escaif patriòtic i intransigent dominava a tots els orfeonistes, a tots els socis de l'Orfeó. No's coneixia altre sentir que no fos el de l'intransigència més completa en tot quant se referís a la nostra Patria.

Recordem aquell temps! Aquell ahir en que'ls agents del fisc entraven an aquella casa, an aquell pis de la Plaça de Sant Just; aquell sentiment, aquella rancúnia amb que's veia embargar la Senyera. Aquell crit com si fos de somament, aquella plaça de Sant Just semblava esdevenir històrica. Els balcons del veïnat curullats de gent, els balcons de l'Orfeó atapatats d'orfeonistes i socis. Estenrots crits de lladres! sortien de tot arreu. El cant d'«Els Segadors» retrunyia en l'espai i restaven amb l'ira més encesa tots els cors, cada dia més fermes, cada dia més intransigents.

Avui, no. Avui tot ha canviat.

Aquell crit de lladres! aquella intransigència s'és afeblit. Una cosa és el cas de la Plaça de Sant Just pagat amb els cabals de l'Orfeó i altra cosa és el Palau, no de l'Orfeó, sinó de la Música Catalana, bastit amb cabals diversos i que amb el vel de llogater no pot deixar saturar aquella casa amb altres com els d'ahir.

Crideu-los! Repteu-los! Ah! una cosa és l'Orfeó, altra cosa és el Palau de la Música Catalana. Això no ho podem permetre, que'ls accionistes i obligacionistes se's enfadarien.

Es l'exclamació salvadora quan l'intransigència crida. Una cosa és l'Orfeó, altra cosa és la casa. S'afebleix l'Orfeó. Ah, no som nosaltres! són els altres que ens lloguen. I així demés, i els interessos tenen que anar amunt i aquella ànima, aquell esperit, res hi fa que vagi avall.

El cant d'«Els Segadors»! Ah, no! Molest, és signe de decrepitud, és estemporani; és un cant funeri.

Es per això que en la vetllada necrològica d'ahir el mestre Millet els posà en el programa? No; segurament els hi posà perquè la seva conciencia l'hauria remordit, que a l'honorar la memoria del seu germà, el cant d'«Els Segadors» no ens recordés aquell ahir emocionant, ardent, patriòtic, contrastat per alguns, amb aquest avui indiferent, feble. Aquell ahir en casa llogat ont hi batejà el més pur patriotisme; aquest casal d'avui, admiració d'extrany que contemplan la seva magnificència, però que no saben que fou bastit per a hostatjar-hi l'ànima catalana... però que ara se n'és anat i el Palau en resta buit.

ANTONI COLOMER I TUTAU

FILLS DE F. MAS SARDÀ

RAMBLA DEL CENTRE, 22 - BARCELONA

Negociem els cupons del Deute 5 per cent Amortizable y Obligacions 4 per cent. N'ort, vençiment febrer pròxim.

De Política

Notes i comentaris

Les vinentes eleccions

Dilluns va celebrar-se a Reus, en el Circul Republicà Reformista, una reunió de delegats de diversos pobles d'aquell districte, en la qual s'acordà que la candidatura de coalició republicana-reformista-possibilista-lerrouxista, d'aquell districte estigué formada per don Antoni Estivill i de Llorach, don Frederic Baró i Montseny i don Elies Benages i Figueras.

—Els regionalistes del districte de Falset-Gandesa, presenten don Josep Claveria, jove advocat de Gandesa, com a candidat per a omplir la vacant produïda per la mort de don Josep Anguera.

—Els de Figueras han proclamat candidat a diputat provincial a don Carles Jordà, de la Joventut Nacionalista, adherida a la Lliga Regionalista de Barcelona.

—Sense dir que no resulta esser cert el que don Pere Llorca, cunyat del senyor Caballé Goyeneche, presentà la seva candidatura per la vacant de diputat provincial existient a Falset-Gandesa. Per aquest districte segons notícies que hem rebut, no ha estat encara decidida la candidatura.

—Se'n diu que en la candidatura lerrouxista hi anirà don Baldomer Sanmartí, que dels radicals badalonins.

—La Junta Municipal Reformista s'ha reunit d'anir, acordant acceptar l'Intelectual electoral proposada pels lerrouxistes i donar tota mena de facilitats an aquests. En aquesta forma ho comunicà als senyors Gallen i Mir i Miró.

—Se'n diu també que els comissionats trasmetran al senyor Romanones el desig dels liberals catalans de que'l Govern decanti la seva política en un sentit francament liberal i autonomista.

—Havent acabat les seves tasques la Comissió organitzadora del Grup Català, la Comissió de Propaganda i la Comissió de Recreació, convocà a la reunió constitutiva que tindrà lloc avui dijous, a les deu de la tarda, en el local social, Sant Ximpi, 2, primer. Per l'interès dels assumptes a tractar se pregarà l'assistència a tots els inscrits, així com també a tots aquells que vulguin ingressar-hi.

L'onze de febrer

El Circul Republicà Autonomista del camp de l'Arpa, celebrarà l'proper dissabte un "dijú" íntim en commemoració del XL Aniversari de la proclamació de la República Espanyola.

De Palafrugell rebem ahir un telegrama del nostre volguet correligionari el president del Centre d'Unió Federal d'aquella població, senyor Bosch, donant compte d'haver celebrat el Centre amb gran entusiasme i extraordinària concurrencia, la data gloriosa.

—En el Centre d'Unió Republicana, de Tortosa, s'hi celebrà també un míting commemoratiu amb enorme concurrencia. Hi parlaren diversos oradors entre ells don Marcel·lí Domingo, essent tots ells molt aplaudits.

—En el Centre d'Unió Republicana del Districte VII, hi celebrà també la Joventut Reformista un míting commemoratiu, al final del qual enviaren un telegrama al seu "jefe" don Melquíades Alvaré, renovant-li la seva adhesió.

Míting

En el Centre Obrer d'Unió Republicana de Cervera, hi tindrà lloc diumenge vinent un míting recordant la data del 18 de febrer del 74, data en que foren expulsats de dita ciutat les hosts carlines que n'havien aপরত.

Assistiran a l'acte les nostres amics senyors Estadella i Solsona de Lleida.

Una obra d'un exil·lit

El nacionalista filipí, senyor Balmori, estrenarà avui en el Teatre Liric, la seva obra dramàtica "La Muerte de los Dioses".

Tractant-se d'un patriota exil·lit de la seva terra, és de desitjar que l'obra tingui un gran èxit.

Nosaltres recomanem als nostres correligionaris i a tots els nacionalistes catalans que acudeixin a l'estrena i representacions de "La Muerte de los Dioses".

Els carques satisfets

En el Comitè de Defensa Social, hi ha donat el divuité comte de Santa Maria de Pomés una conferència sobre els darrers aconseqüents polítics. Com és natural, poca cosa va dir el senyor de Pomés més que repetir el que els nostres llegidors, únicament retallarem del diari de Cambra del Comitè de Defensa Social, el següent paràgraf:

"Proposo un aplauso al conde de Romanones por haber restablecido las relaciones con la Santa Sede, y en especial por los términos del discurso con que el nuevo embajador de España en Roma ha hecho su presentación al Papa, analizando sus frases, especialmente las que establecen la necesidad del común acuerdo cuando se trata de resolver asuntos que revisten carácter mixto en una nación católica como lo es España, con lo que se contradice la política liberal de Canalejas que en tales cuestiones reivindicaba para el Estado la facultad de legislar con independencia de la Iglesia. De las palabras del Papa llenas de paternal afecto para España y la Real familia, dedujo el orador enseñanzas para los católicos españoles que le inducen a rechazar el error de algunos que pretenden formar una derecha en el partido republicano y la necesidad del intervencionismo en la política dentro de la legalidad vigente."

Després d'això encara hi haurà algú que cregui en els radicalismes den Romanones.

Varies

En la renovació de càrrecs de la Junta directiva de la societat "Escut Emporita", ha sigut elegit president don Jaume Bosch, i secretari don Lluís Pou.

—Ha arribat a Barcelona procedent de Tortosa, el diputat a Cortes, don Josep Bernat i Miquel.

—El Col·legi d'Advocats de Girona ha entregat a don Joan B. Torroella, diputat dels fons provincials i encarregat de la recaudació, cinquanta pessetes per a contribuir a la subscripció del monument an en Vendrell.

—Amb l'express d'ahir matí han arribat de Madrid, el senyor marqués de Urquijo i don Eduard Dato.

—La Junta Provincial del Cens Electoral de Barcelona, se reunirà demà, a les 4 de la tarda, en el P. de Justicia per a despatxar assumptes de tràmit.

—El jove don Joaquim Lemmonier, donarà aquesta tarda una conferència en el local de la Joventut Conservadora sobre l' tema: "El partit conservador en els temps moderns".

—La família del que fou quec dels liberals barcelonins senyor Comas i Masferrer, ha recullit en un llibre, admirablement editat, els conceptes emesos en el Senat pel Govern i els representants de les minorïes al donar-se compte de la mort del senyor Comas, com també els judicis emesos per la premsa de Barcelona sobre la personalitat del senyor Comas.

—Aquesta nit se celebrarà en el Centre Republicà Socialista Democràtic del Districte II, un banquet popular que serà presidit pel Dr. Antich, el qual després donarà una conferència pública en el mateix local.

—El duc de Tovar, germà del comte de Romanones, donarà el dia 25 una conferència en el local de l'Ateneu Obrer de Barcelona.

—La Joventut F. N. R. "Els Girondins" (Ateneu Pi i Margall), convoca a tots els seus socis, a la reunió que tindrà lloc avui, a dos quarts de 10 del vespre, per a renovar el Consell Directiu i altres assumptes d'importància.

—La Joventut F. N. R. "Els Girondins" (Ateneu Pi i Margall), Barcelona, convoca a tots els inscrits en la mateixa a la reunió que tindrà lloc avui dijous, a dos quarts de deu de la tarda, per a procedir a la renovació del Consell Directiu.

Se pregarà l'assistència.

—Avui marxarà cap a Madrid una comissió de liberals d'ètnica catalana que visitarà al senyor Romanones i li exposarà llur criteri amb referència a la conducta política del Govern.

Duen quèls comissionats, entre altres coses, demanarà al president del Consell la derogació de la llei de jurisdiccions, l'ampliació de l'indult concedit recentment i l'immidiat discussió i aprovació d'l projecte de Mancomunitats en el Senat.

Se'n diu també que els comissionats trasmetran al senyor Romanones el desig dels liberals catalans de que'l Govern decanti la seva política en un sentit francament liberal i autonomista.

—Havent acabat les seves tasques la Comissió organitzadora del Grup Català, la Comissió de Propaganda i la Comissió de Recreació, convocà a la reunió constitutiva que tindrà lloc avui dijous, a les deu de la tarda, en el local social, Sant Ximpi, 2, primer. Per l'interès dels assumptes a tractar se pregarà l'assistència a tots els inscrits, així com també a tots aquells que vulguin ingressar-hi.

Per Cà la Ciutat se diu...

Que per fi, sembla que l'Ajuntament se determina a nomenar els quatre regidors que en son nom han de formar part de la comissió mixta que ha de regir l'extirpació complent del contracte d'escarment.

Ja era hora.

Dien que dels quatre s'en assignarà un a cada grup. Però resulta que al moment del nomenament ja hi ha qui té unes ganes estúpides d'anar a la comissió. Lo que l'altra vegada que s'havia de nomenar, va fer fracassar el nomenament, sembla que ara torna a preocupar an aquests regidors que tenen tantes ganes de sacrificar-se per la ciutat. Se tracia del criteri alhora exportat i defensat per l'Esquerra de que a la comissió no hi havia d'anar cap regidor dels que havien defensat el contracte. Figueras com se posaren els al·ludits! Ells pot dir-se que feren fracassar alhora el nomenament dels comissionats.

I ara passa lo mateix: als tals regidors prou furga per a anar a la comissió, però els esquerrans, tossuts, no volen donar el braç a torcer.

Veurem que passarà.

Però encara que s'arribi a un acord i que la comissió sigui completada, què farà la Comissió de Sanjament, si no té una posició? Fins s'assegura que davant l'èxit que se li espera, se proposa fer un contracte amb els actuals arrendataris del servei, per a augmentar-lo convenientment, poder anar fent tant vent que's fa alguna cosa.

Serà deliciós si les promesses se realitzen.

Que la comissió de Foment ha acordat interparar a l'arcalde respecte la manera com proveeix les vacants de brigades.

Dien els fomentistes que l'arcalde's queda amb tot, donant totes les vacants a unes seues i ni una a la comissió, que al fi i al cap de deu és a qui correspondria l'encarregat de fer l'interparació serà en Pich.

FLIRT

Aquesta producció den Franz Lehar és, a opinió del cronista, superior en un tot a les demés obres que ja coneixem del mateix autor. El signat acie, especialment, és treballat amb molta cura; l'orquestra sona sempre ferma i s'hi troben qualques detalls interessants. Tot això afegit a què llibre interessa a l'espectador, l'obra entra de ple en el públic, que no regateja els aplaudiments i demostrà el seu content als artistes, cridant-los diferents vegades al palc escènic i obligant a repetir diversos números de l'obra.

De la presentació no hi ha que parlar-ne; com de costum fou esplèndida. La direcció de l'obra també notabilíssima i és per això que dediquem un elogi al director d'escena senyor Majeroni.

I ara parlem dels artistes, que bé s'ho valien.

La senyoreta Ivanissi feu una notable "Eva"; la seva figura arrogant, el seu art escènic, tingué ocasió de lluir, triomfant per complet.

"Giapi", el difícilíssim rolle, anava a càrrec de la senyoreta Zaplinska, que debutà en aquesta obra, i la qual obtingué un sorollós èxit.

El cronista, que sempre ha sentit una forta passió per les coses de regust oriental, trobà en la senyoreta Zaplinska una evocació. Aquesta d'indismissa artista que pel seu nom és de creure que és polaca, per la seva figura, per lo gràcil del seu cos, pels seus moviments, porta la remembrança d'aquelles ballarines albes, que allà en anys ja de bon record, passaren per davant dels ulls d'aquest mortal cronista.

La senyoreta Zaplinska, com s'ha dit més amunt, obtingué un èxit gros. La seva gràcia arribava pura al públic que l'aplaudí carnyesment; faltà repetir diferents passatges de l'obra.

El senyor Zaffoni, en "Octavi", molt just; la seva veu és petita, però sab treure'n tot el partit possible. En quant a actor, immillorable. En les situacions dramàtiques sobre tot, domina per complet.

El senyor Treves, en "Maroussa", molt acortat, molt just.

Els demés completaren el conjunt, ajudant a l'èxit total.

L'orquestra, portada pel mestre Buccini, esplèndida.

El públic, nombrosíssim, sortí molt content de l'interpretació notable que obtingué "Eva".

LOTUS

Teatres i Concerts

SALA IMPERI
En aquesta sala, ont se van reunir les primeres del sòpale, debutà l'altre nit una nova cançonista, Marina Aparicio. Te una veu fina i bonica, apropiada per a les cançons sentimentals que constituïen el seu repertori. Acció discretament, sense aquelles desgarbades i desenvoltes maneres de la majoria de les cançonistes, que transporten la picaresca a una groleria fastigosa.

Marina Aparicio, encara es un adolescent. Quan avansi en la vida, aconseguirà un bon nom que ha de procurar sigui per el seu art.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
Per a prendre part en els propers concerts de Quaresma, en els que ademés de cançons hi donarà la novena Sinfonia de Beethoven, hi donarà un recital de clàssic, vindrà de Berlín la jove i ja famosa cançonista Kate Horder.

L'administració del Palau de la Música Catalana, d'acord amb el celebrat pla de donació Lamond, i comptant com es probable, en que pugui prendre part en els propers concerts, ha combinat per el recital de dit pianista un programa dedicat exclusivament a obra de Beethoven, les quals, que ja sabem els nostres llegidors, constitueixen la seva essència.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

L'onze de febrer

El míting del C. N. R. de Gracia

Els nostres correligionaris, han volgut commemorar aquest any, la gloriosa data de la proclamació de la República Espanyola, l'onze de febrer de 1873. Conventant, davant de certs polítics esdevinguts en els Governadors la nostra desconfiança en els Governadors, cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Cap omissió, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

Després d'això, donem la direcció escènica den Pere Zarloulo.

This image shows a blank, aged, light brown page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and small dark spots, characteristic of old paper. The right edge of the page is visible, showing the binding of the book.